

Hồi 18

Đạo tung sạ hiện

Ngồi trong nhả tọa trên bình đài tầng hai của Ban Trúc Lâm, nhìn ánh mặt trời rải chiếu con đường lớn xe ngựa chen chúc, phồn hoa nhiệt náo, Khâu Cửu Sư có làm sao cũng không cảm thấy được sự tồn tại của địch thủ vô hình, nhưng hẳn biết mình đã bắt đầu tin vào suy đoán của Nguyễn Tu Chân.

Hắn vừa gặp Tiền Thế Thần, chính như sở liệu của Nguyễn Tu Chân, Tiền Thế Thần mất trắng một đêm vẫn tìm không ra manh mối về Ngũ Độn Đạo. Chuyện bọn họ sợ đã biến thành hiện thực cần phải đối diện.

Nguyễn Tu Chân nhận định Ngũ Độn Đạo vẫn còn núp trong thành, hẳn thì bán tín bán nghi, mà Nguyễn Tu Chân chỉ ra Ngũ Độn Đạo ít ỏi nhiều nhiều có chút quan hệ với Bách Thuần, càng là chuyện hẳn nghĩ nát nước cũng không hiểu nổi. Nếu địch nhân vô hình kia thật đứng về phía Ngũ Độn Đạo, đáng lẽ không để cho hắn cơ hội tiếp xúc Bách Thuần, mọi sự thật khiến cho người ta nghĩ không thông không thấu.

Nhưng giả như chứng thực Ngũ Độn Đạo quả có liên quan với Bách Thuần, Khâu Cửu Sư hẳn không thể không tiếp xúc Bách Thuần, hẳn có thể nào nhìn nhận được, chỉ động não mà không động tình không?

Từ sau lần sơ ngộ trên đường lớn, hắn luôn luôn bị một thứ tâm tình kỳ dị chưa từng có chi phối. Trong dĩ vãng đầu óc của hắn chỉ chất chứa sự việc có liên quan đến đại nghiệp nam nhi, chưa từng có tính toán gì cho riêng mình, cũng không muốn có bất cứ ràng buộc tình cảm gì.

Sự xuất hiện của Bách Thuần đã khiến cho hắn nhìn tới một mảnh trời đất khác. Giây phút Bách Thuần vén rèm triển lộ ngọc dung, hắn không cần nỗ lực gì, tự nhiên quên hết mọi thứ mà trước đây xem là trọng yếu nhất, quăng ra ngoài chín tầng mây, đó là tư vị chưa từng có qua. Là cảm giác của yêu đương sao?

Lúc này Nguyễn Tu Chân đã đến, sau khi đóng cửa thần tình cổ quái ngồi xuống bên cạnh hắn, thấp giọng: "Đã có manh mối".

Khâu Cửu Sư mừng ra mặt, tinh thần phấn chấn: "Có phải đã phát hiện tiểu tử đó không?".

Nguyễn Tu Chân đáp: “Gần như là vậy. Vốn người của Lạc Dương bang tìm không ra bóng dáng của tiểu tử đó, ta chỉ đành dùng một chiêu tối hậu, thỉnh Mã Công Thành tập trung nhân lực bày chút công phu đối với Hồng Diệp Lâu. Người Hồng Diệp Lâu muốn dùng có không ít nhân thủ của Lạc Dương bang, đó là thông lệ của giang hồ, để Lạc Dương bang chia hưởng lợi ích, quả nhiên bọn họ điều tra ra một người rất có thể là Ngũ Độn Đạo”.

Khâu Cửu Sư nghe vậy nổi da gà, thất thanh: “Thật có quan hệ với Bách Thuần sao?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Đâu phải thứ quan hệ đồng bọn như người tưởng tượng, mà quan hệ vi diệu vô cùng, vi diệu đến mức khiến người ta phải rùng mình”.

Khâu Cửu Sư hít sâu một hơi: “Ta đã chuẩn bị rồi, nói đi!”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Hồng Diệp Lâu mấy năm gần đây thanh danh quật khởi ở Giang Nam, toàn là nhờ có Bách Thuần từ kinh sư đến trợ trận, bản thân nàng đương nhiên có sức hiệu triệu, quan trọng hơn là trí tuệ của nàng. Vì giúp cho Hồng Diệp Lâu lên thêm một tầng, Bách Thuần đã nghĩ kế cho lão bản Chu Bàn Tử của Hồng Diệp Lâu, mượn kỷ niệm mười năm ngày thành lập Hồng Diệp Lâu, cử hành dạ yến vào tiết Khất Xảo¹ mừng bảy tháng bảy, dùng làm cao điểm cho hội mừng kỷ niệm mười năm. Ba tháng trước, Hồng Diệp Lâu phát thiệp mời, khắp Giang Nam ai ai có máu mặt cũng được mời phó hội, tham gia hội mừng. Thiệp mời này có khác gì tượng trưng cho thân phận địa vị, kẻ không nhận được thiệp đều không dám nói với người ta, cho nên có thể thấy đêm chu niên thứ mười của Hồng Diệp Lâu sẽ oanh động đến cỡ nào”.

Khâu Cửu Sư không hiểu: “Hội mừng mừng bảy tháng bảy của Hồng Diệp Lâu có liên quan gì tới Ngũ Độn Đạo?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Đương nhiên là có quan hệ rất lớn. Một phương pháp ăn mừng mà Bách Thuần nghĩ ra là thỉnh họa sư nổi danh đến, vẽ chân dung cho tám cô nương đồ nhất trong Lâu, Bách Thuần đương nhiên là một trong số. Tám bức họa mỹ nhân sau khi hoàn thành sẽ treo ở chỗ dạ yến vào ngày mừng bảy tháng bảy, để cho tao nhân mặc khách làm thơ đề chữ, làm theo kiểu Lạc Dương Lâu, hy vọng có thể tạo ra một thiên ‘Hồng Diệp Lâu ký’, chỉ tiếc cái gọi là danh sư ở Lạc Dương thành toàn là vẽ không lọt mắt Bách Thuần. Chu Bàn Tử chỉ còn nước công khai chiêu sính ở các thành phụ cận, hơn hai tháng qua số họa sư từ các nơi đến ghi tên cũng mấy chục người, lại hoàn toàn không ra gì, mãi cho đến sau Ngọ ngày hôm qua, một người tự xưng là họa sư từ kinh sư đến, không ngờ đồng thời được Chu Bàn Tử và Bách Thuần thu nhận, hơn nữa còn đối đãi theo lễ thượng khách”.

¹ Khất xảo: tục quen cứ đến ngày 7 tháng 7 làm cỗ bàn cầu cúng hai ngôi sao Khiên Ngưu và Chức Nữ để xin ban tài khéo cho đàn bà con gái gọi là “khất xảo”. Tục gọi tháng 7 là “xảo nguyệt” là bởi đó.

Khâu Cửu Sư lập tức biến thành tinh minh dũng mãnh như rồng như cọp, nhảy dựng lên: “Thời gian ăn khớp vô cùng”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Lần này hấn ẩn mình đột nhập đích thị theo thân phận họa sư, hoàn toàn không có sơ hở, ít ra đã gạt được kẻ gian xảo kinh nghiệm đầy mình như Chu Bàn Tử”.

Khâu Cửu Sư lắc đầu: “Cái gì cũng đều có thể sửa đổi, hình dáng đôi mắt cũng có thể sửa, duy có nhãn thần là không có cách nào cải biến, chỉ cần ta nhìn thấy ánh mắt của hấn, có thể lập tức nhận ra hấn”.

Nguyễn Tu Chân phân tích: “Người này có tác dụng trọng đại đối với hội mừng thập chu niên của Hồng Diệp Lâu, lại trực tiếp dính líu đến Bách Thuần, nếu bọn ta không chút bằng cớ xông thẳng vào Hồng Diệp Lâu bắt người, sẽ làm âm ỉ đến mức sượng cứng. Hơn nữa không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu bắt sai người, sẽ biến thành một trò cười to tát. Cho nên bọn ta cần phải mưu định rồi mới hậu động...”.

Còn chưa nói xong, thủ hạ đẩy mở cửa, nói: “Mã đường gia của Lạc Dương bang đến”.

Hai người ngạc nhiên nhìn ra, một đại hán trung niên râu ria xồm xoàm tiến nhanh vào, hai tay chống trên bàn, cúi mình thấp giọng: “Mục tiêu đã xuất hiện, có tiểu tỳ Thiên Dục của Hồng Diệp Lâu dẫn đường, có vẻ đi về phía chợ đông”.

Hai người liền đứng dậy, đều cảm thấy đây là cơ hội khó gặp.

oOo

Ô Tử Hư đang ở trong tiệm chuyên bán đồ dùng văn phòng có quy mô nhất, mua một hơi đủ thứ vật liệu dụng cụ đủ để vẽ mấy chục bức họa, chỉ bút lông lớn nhỏ thôi cũng mười mấy cây, giấy trắng giấy tẩm cũng hai bó lớn, khiến cho Thiên Dục cau mày nhăn nhó, lại không có cách nào can thiệp, hai đại hán đi theo khuôn vác đồ, thấy Thiên Dục không có biểu hiện gì, chỉ còn nước mắng thầm.

Chủ tiệm đương nhiên cười sái quai hàm, vị hào khách này không những mua số lượng lớn, còn tuyển toàn là hàng thượng đẳng nhất, bao gồm cả những thứ cất giữ lâu ngày đóng bụi bán không chạy, kiếm được món lời to, không ngừng khen ngợi Ô Tử Hư biết chọn hàng.

Sau khi Thiên Dục trả tiền, thấy Ô Tử Hư tựa như còn chưa ngừng tay, thậm thất kinh, ghé lại gần Ô Tử Hư nói: “Hết tiền rồi!”.

Ô Tử Hư thừa cơ chạm vào vai ả, Thiền Dục rút lại như bị điện giật, còn chưa có cơ hội phát tác, Ô Tử Hư cười hì hì thốt: “Thì ra là vậy. Nương tử! Bọn ta về nhà đi”.

Thiền Dục giận dữ: “Ai là nương tử của ngươi?”.

Ô Tử Hư giả vờ định thần nhìn kỹ ả, cười khà khà: “Đúng! Đúng! Nàng vẫn chưa là nương tử của ta”. Lại cười ha hả, phất tay từ biệt chủ tiệm, cất bước về phía cửa tiệm.

Thiền Dục đuổi theo sau hấn, biết người này da mặt cực dày, chửi hấn có khi lại trúng ý hấn, đang không biết làm sao để báo mối thù này, đột nhiên Ô Tử Hư lão đảo thoái lui, ngã chống bốn vó lên trời, nhất thời hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra.

Sự tình phát sinh quá nhanh, hai võ sĩ hộ vệ của Hồng Diệp Lâu đi theo cũng ngay người tại đương trường, không biết có nên quăng đồ trên tay hay là tiếp tục ôm.

Một đại hán khôi ngô hiên ngang đứng chặn ngoài cửa, trường đao trong tay chĩa xéo, tư thế cổ quái vừa mới dứt chém.

Kẻ xuất thủ đương nhiên là Khâu Cửu Sư, đó là phương pháp vạch trần thân phận Ngũ Độn Đạo của đối phương, là do Nguyễn Tu Chân nghĩ ra, chỉ cần đối phương là Ngũ Độn Đạo, khẳng định không có cách nào ẩn mình được.

Đúng lúc Ô Tử Hư bước ra cửa tiệm, Khâu Cửu Sư xẹt ngang ra, mượn thanh đao chói lọi của thủ hạ, nhắm ngay mặt Ô Tử Hư chẻ mạnh xuống, với thân thủ của Ngũ Độn Đạo, đương nhiên không thể dễ dàng bị hấn lấy mạng, chỉ cần Ngũ Độn Đạo lánh lui ra sau, lập tức phải lộ nguyên hình. Chỗ lợi hại nhất là căn bản không cho phép đối phương có thời gian suy nghĩ, vì để giữ mạng, lại căn cứ vào phản ứng bản năng của cao thủ, không thể nào không vạch ra được chân tướng của hấn.

Chỉ tức sự thật lại hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của Khâu Cửu Sư, chém chỉ còn cách trán Ô Tử Hư một tấc, Ô Tử Hư vẫn như một con thiêu thân khờ khạo không biết tránh né, nếu là kẻ võ nghệ tầm thường, muốn dừng tay cũng không làm được, may sao là Khâu Cửu Sư, nói thu thì thu liền, nếu không đã lấy mạng rồi.

Nhìn Ô Tử Hư còn chưa thể bỏ dậy nổi sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, run rẩy không ngớt, Khâu Cửu Sư bắt đầu nhúc nhích, tạo ra vụ lộn xộn này làm sao mà thu thập đây?

Thiền Dục ré lên.

Hai võ sĩ ôm bao lớn bao nhỏ đứng chặn trước mặt Ô Tử Hư.

Khâu Cửu Sư buông thông trường đao, đưa ngược ra sau, tự có thủ hạ bước tới tiếp lấy, đằng hắng một tiếng, đang định nói, Nguyễn Tu Chân từ bên kia đi ra, đứng kề bên Khâu Cửu Sư, cười tươi giơ tay: “Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi”.

Thiền Dục kinh hồn cúi nhìn, định ngồi xuống xem Ô Tử Hư có thụ thương không, nào hay đôi chân mềm nhũn, té bịch xuống đất.

Ô Tử Hư như đột nhiên hồi phục lại khí lực, bò qua chỗ Thiền Dục, thở dài la lên: “Cường đạo đến! Cường đạo đến! Nương tử đừng sợ, có ta bảo vệ nàng”.

Thiền Dục thấy hấn không bị thương, yên tâm phần nào, thấy hấn như muốn tới ôm mình, kinh hãi la lên: “Đừng qua đây”. Vội đứng dậy.

Nguyễn Tu Chân thấy hai đại hán kia mắt lộ hung quang, biết bọn họ sắp động thủ, liền thốt: “Tại hạ Đại Hà Minh Nguyễn Tu Chân, vị này là Khâu Cửu Sư, hiểu lầm hôm nay, ngày sau tự sẽ đến xin lỗi với Chu lão bản và Bách Thuần cô nương. Chỉ muốn hỏi thêm một câu rồi bọn ta sẽ lập tức quay đầu bỏ đi”.

Tên tuổi danh nhân, bóng cây cổ thụ! Nguyễn Tu Chân báo tên hai người, lập tức vỗ an hai đại hán Hồng Diệp Lâu.

Ô Tử Hư loạng choạng đứng dậy, ra vẻ ngoài mặt lăm dữ mà trong lòng nhu nhược rướn cổ: “Ta xưa nay không thù không oán với các người, tại sao lại phải dùng thủ đoạn bỉ ổi ám toán ta? Nếu không phải Lang Canh ta đã từng luyện tập vài bộ quyền cước, thân thủ nhanh nhạy, một đao đó đã lấy mạng ta rồi”.

Mọi người kể cả hai đại hán kia nghe vậy cũng phải lắc đầu, tiểu tử lớn lối không biết thẹn như vậy, thật là mặt dày.

Cho dù Thiền Dục chỉ là thân phận tùy nữ, lại là người biết điều, biết tình thế thua kém, Chu Bàn Tử có mặt cũng phải nhìn hơi, còn phải giả khách khách khí khí. Ả hỏi: “Xin hỏi tiền sinh muốn hỏi gì?”.

Nguyễn Tu Chân bình tĩnh hỏi: “Ta muốn thỉnh giáo Lang tiền sinh xem râu của y có phải là dán không?”.

Khâu Cửu Sư đang để ý nhìn cổ tay của Ô Tử Hư, lại không thấy vết sẹo nào, nghe nói thầm khen, tiểu tử bán mặt răn mặt mày trơn tru, nếu tên mang danh Lang Canh này là tiểu tử đó giả trang, râu đương nhiên là dán lên, có thể dễ dàng tháo xuống.

Ô Tử Hư trốn sau người hai đại hán, nhảy dựng há miệng mắng lớn: “Sĩ khả sát, bất khả nhục, còn dám nói bộ râu đẹp của ta là giả? Người đâu! Đánh hai tên tiểu tử kia cho Họa Tiền Lang Canh ta. Ui da!”.

Thiền Dục dòi đến bên cạnh hấn xuất kỳ bất ý giật mạnh bộ râu dưới cằm hấn, hấn học thốt: “Đừng ồn ào nhốn nháo nữa được không? Thật hy vọng là râu giả, sau này không phải nhìn thấy người nữa”.

Ô Tử Hư ồ ồ rống lên, lại nói không nên lời.

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đại bại, coi như xong xuôi.

Khâu Cửu Sư ôm quyền: “Đắc tội, xin Lang tiền sinh đại nhân đại lượng, đừng khiển trách”.

Rồi kéo Nguyễn Tu Chân, bắt lực bỏ đi.

oOo

Chiếc ghe rời khỏi bến tàu nhỏ, nhắm phương hướng Bát Trại Viên lướt đi, Khâu Cửu Sư phụ trách chống chèo, Nguyễn Tu Chân ngồi ở đầu ghe, nhắm mắt trầm tư.

Khâu Cửu Sư lắc đầu cười khổ, từ lúc xuất đạo tới giờ, hắn chưa từng ứ gan như vậy.

Nguyễn Tu Chân mở mắt: “Ta dám khẳng định hắn là Ngũ Độn Đạo”.

Khâu Cửu Sư nói: “Ta biết ngươi không phục, ta cũng không phục muốn chết, nhưng râu của hắn lại là thật, nếu là dán lên, đã bị tiểu tử kia giật xuống rồi”.

Nguyễn Tu Chân thốt: “Ngũ Độn Đạo là đại đạo xuất sắc nhất, dịch dung thuật của hắn đương nhiên không phải là dịch dung thuật phổ thông, có phương pháp gắn râu mà giật không rời, cần một thứ thuốc nước đặc chế nào đó mới có thể tháo gỡ”.

Khâu Cửu Sư nói: “Còn một đao đó thì sao? Lẽ nào hắn chán sống, mặc cho người ta làm thịt hắn?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Đừng quên hắn là người biết tùy cơ ứng biến nhất, trong một sát na nhìn rõ thấy người là ai, đoán được người chỉ thăm dò hắn, cho nên tương kế tựu kế”.

Khâu Cửu Sư đồng ý: “Chuyện đó có thể thông qua, nhưng về mặt kinh hoàng xác bực của hắn, bộ dạng khờ khạo bị hù đến mức mặt cắt không còn một giọt máu lại không thể nào giả ra được. Ta rành nhìn mặt người ta nhất, đó quả là thần thái sợ muốn chết, đâu có che giấu được”.

Nguyễn Tu Chân thốt: “Không biết ngươi có lưu ý không, lúc hắn bò qua chỗ tiểu tử kia, trong mắt lại lộ ra một thứ khát vọng theo đuổi cái gì đó, giống hệt tiểu tử bán rắn kia”.

Khâu Cửu Sư cau mày: "Ta không có lưu ý, lúc đó ta đang muốn tìm một cái lỗ nào chui trốn đi. Ài! Bây giờ hắn đã về Hồng Diệp Lâu, bọn ta còn có thể làm sao để bắt hắn đây?".

Nguyễn Tu Chân hỏi: "Nếu có bằng cứ thật sự thì sao?".

Khâu Cửu Sư thở dài: "Làm sao để có bằng cứ chân thật?".

Nguyễn Tu Chân trầm ngâm: "Hắn nói là Họa Tiền Lang Canh gì đó đến từ kinh sư, bọn ta đến kinh sư điều tra xem có phải có một người như vậy không. Tốt nhất là hắn giả mạo, còn Lang Canh thật vẫn đang ở kinh sư, vậy thì bọn ta liền có chứng cứ cần thiết nhất".

Khâu Cửu Sư nói: "Từ đây đến kinh sư, vừa đi vừa về ít ra cũng phải tốn một tháng trời, lúc đó tiểu tử kia đã trốn mất từ lâu rồi".

Nguyễn Tu Chân thốt: "Bọn ta có thể tìm Tiền Thế Thần trợ giúp, để gã dùng phi cấp truyền thư tìm người ở kinh sư giúp đỡ, có thể có kết quả nội trong mười ngày. Mười ngày đó bọn ta cũng không cần phải ngồi không, một mặt giám thị chặt chẽ Hồng Diệp Lâu, mặt khác để người đi xin lỗi với Bách Thuần, giả như ngộ nhận, khiến cho Ngũ Độn Đạo nghĩ mình đã thoát khỏi ải".

Khâu Cửu Sư kinh hãi: "Vậy có khác gì là phải dây dưa với Bách Thuần?".

Nguyễn Tu Chân thốt: "Đó là tùy thời thế mà biến hóa, đến lúc tin tốt từ kinh sư truyền về, kế hoạch bắt trộm của bọn ta sẽ đại công cáo thành. Còn có chọn lựa nào khác chứ?".

oOo

Ô Tử Hư biết mình đang ở tình thế hiểm ác nhất, cần phải sửa đổi kế hoạch. Nếu Tiền Thế Thần không chịu giao dịch, còn động đao động thương, hắn cần lập tức trốn khỏi Lạc Dương, lúc đó chỉ còn bằng vào bản lĩnh chạy trốn của mình mà thôi.

Nguyễn Tu Chân và Khâu Cửu Sư quả danh bất hư truyền, không những không bị kế nghi binh của hắn làm mê hoặc, truy đuổi đến chỗ khác, mà còn nắm bắt được thân phận mới của hắn. May sao mình đâu phải là cây đèn cạn dầu, không bị hiện hình tại đương trường.

Khuyết điểm của hắn đã biến thành ưu điểm, lúc hắn té xuống đất là sợ thật, chưa từng gần sát địch nhân như vậy, đối thủ hơn nữa là kẻ có tư cách đánh bại gã trong tình thế đơn đả độc đấu, chính diện giao phong, nghĩ lại cũng phải gạt mồ hôi lạnh.

Có phải vẫn phải đi gặp Tiền Thế Thần không? Hấn không muốn chết, vô cùng sợ chết, nhưng càng hiểu rõ sẽ rất mau chóng xài hết số ngân lượng trong túi. Ngày tháng nghèo mặt rệp bần cùng sạch sành sanh rõ ràng là sống không bằng chết. Dạ minh châu biến thành hy vọng duy nhất của hấn, dù sao cũng phải đánh cá một ván mẹ bà.

“Sao người ngồi thừ ra vậy? Có muốn uống thuốc kinh phong không?”.

Ô Tử Hư hồn phách quay về ngoài đầu lại nhìn, Thiền Dục tiến vào sảnh đường, đi vòng qua bên kia bàn, ngồi xuống vượt ngoài ý liệu của hấn, đôi mắt đẹp tràn ngập thần sắc châm chọc, lạnh lùng liếc nhìn hấn.

Ô Tử Hư lập tức ngửa ngáy trong lòng, tay vuốt bộ râu, giả vờ thông khổ: “Kéo đau quá, Thiền Dục muội đền cho ta sao đây?”.

Thiền Dục nổi nóng: “Ai là Thiền Dục muội của người? Kéo là đáng lắm, thật hy vọng Khâu Cửu Sư một đao chém chết người cho rồi”.

Ô Tử Hư cười hì hì: “Đừng lừa người mà, Thiền đại thư lúc đó quan tâm đến ta quá xá, còn muốn ngồi xuống ôm ta, sợ ta bị người ta hại. Khả! Mỹ nhân ân trọng. Lang Canh ta thật hạnh phúc”.

Thiền Dục biết đấu võ mồm với hấn chỉ có thể cho hấn chiếm tiện nghi, háy hấn một cái: “Đừng nói bậy, Diễm Nương muốn ta hỏi người có thể bắt đầu chưa? Lão bản nói đêm nay muốn xem bức họa đầu tiên của người”.

Ô Tử Hư lúc này đã gạt hết mọi lo âu ngoài chín tầng mây, cố làm ra vẻ nghiêm nghị hạ thấp thanh âm: “Chi bằng trước hết để ta vẽ một bức chân dung cho Thiền tiểu thư, vĩnh viễn lưu lại bộ dạng động hồn thanh xuân hoán phát của Thiền Thiền nàng, tương lai đến lúc tuổi già tóc bạc, còn có một hồi ức mỹ lệ. Nghĩ xem coi! Đến lúc con cháu đầy nhà, cầm trăn gia chi bảo ra nói ‘xem nè! Bà bà thuở còn trẻ xinh đẹp mê hồn làm sao, công công lúc đó theo đuổi ta gian khổ biết bao’. Còn có gì thú vị hơn chứ?”.

Thiền Dục một mặt tức đến mức mắt trợn trắng, một mặt hơi động lòng, tên sắc quỷ này tuy thật đáng khinh ghét, nhưng tài vẽ tranh quả là siêu trác phi thường. Hồi nãy trước khi đến, Diễm Nương đã từng dặn dò ả xem xem có thể khiến cho tên tiểu tử này vẽ riêng cho Diễm Nương một tấm chân dung. ả bực bội nói: “Người bót miệng lưỡi tươm tướp chút đi, ta không ưa cái sáo của người. Có thể động bút rồi chứ? Ta còn phải ăn nói với Diễm Nương đó!”.

Ô Tử Hư vươn vai lười biếng, chậm rãi thốt: “Đêm nay chính là thời điểm ta đại hiển thân thủ, nói đến vẽ tranh ta lập tức biến thành hùng dũng như rồng cọp. Tiền Thế Thần đêm

nay có đến không? Nếu gã không rảnh, cứ trái chiều rượu ở Thư Hương Tạ, rồi tìm mấy chị em ngọt ngào xinh đẹp mê hồn đến nhâm nhi tìm vui cùng ta. Con mẹ ta! Đòi người được như vậy, còn cầu mong gì nữa”.

Thiên Dực không vui: “Người thật ra là muốn vẽ tranh hay là say sưa ba hoa”.

Ô Tử Hư nhún vai: “Hai thứ có gì xung đột chứ? Để ta nói cho Thiên Thiên nàng biết, vẽ phổng chỉ là quang cảnh trong nháy mắt, nhưng cái tình của bức tranh lại cần phải bồi dưỡng một thời gian dài, họa tình có đủ, phẩy tay là xong. Ví như ta muốn vẽ Thiên Thiên, Thiên Thiên cần phải giúp ta bồi dưỡng họa tình, triển lộ một mặt có thể làm mê chết người ta với ta, như vậy tranh vẽ ra mới là tác phẩm thượng thừa, hiểu chứ?”.

Thiên Dực má phấn ửng hồng, có thể nghĩ ra cái hấn nói “mê chết người” là gì rồi, lại không có cách nào bắt bẻ hấn, nổi nóng: “Người thích nói gì thì là chuyện của riêng người. Ngoại trừ Thư Hương Tạ ra, mấy nhà thủy tạ khác ta đều có thể an bài”.

Ô Tử Hư mục đích chỉ là quan sát hình thể của Thư Hương Tạ, hân hoan thốt: “Vậy thì chọn tòa thủy tạ nào kề bên Thư Hương Tạ đi! Rượu thịt để Thiên Thiên lo tính, còn về chị em xinh đẹp, đương nhiên là một trong tám mỹ nhân, nếu không làm sao mà bồi dưỡng họa tình?”.

Mặt mày Thiên Dực càng đỏ bừng lên, hấn học tròng hấn, đi nhanh như muốn chạy trốn.

oOo

Tiền Thế Thần xem qua thủ dụ của Phụng công công, nói: “Chỉ thị của đại công công nói tới thân phận đặc biệt của Cô đại nhân, trực tiếp dưới trướng của Hoàng thượng, cho nên có quyền tự chủ hành sự, giữa bọn ta cũng không cần chấp nê nghi lễ trên dưới. Có chỗ nào dùng được Tiền Thế Thần ta, ta sẽ toàn lực phối hợp”.

Cô Nguyệt Minh thấy mục quang của gã không ngừng liếc ngó cái túi da đặt trên bàn, hiển nhiên đã sinh lòng hiếu kỳ, lại cố ý không nói ra. Vì đem cất thủ dụ trong túi da, cho nên thuận tay đặt trên bàn, đâu có phải cố làm ra vẻ thần bí. Y điềm đạm thốt: “Ta muốn làm cho rõ chuyện xảy ra năm xưa”.

Tiền Thế Thần ngạc nhiên: “Chuyện xảy ra năm xưa ta đã viết báo cáo tường tận hơn trăm trang, một phần dâng đến kinh sư, một bản sao còn giữ lại, có thể cho Cô đại nhân xem qua”.

Cô Nguyệt Minh chậm rãi thốt: “Ta hy vọng có thể gặp mặt Qua Mặc, hẳn biết rõ nguyên nhân cái chết của các thành viên trong đoàn tầm bảo nhất”.

Tiền Thế Thần mặt lộ vẻ khó coi: “Qua Mặc giống như Cô đại nhân, luôn luôn độc lai độc vãng, không chịu sự quản hạt của ta, năm xưa thỉnh hẳn đến trợ giúp điều tra đã là nể mặt lắm rồi”. Lại làm như kinh ngạc: “Chuyện xảy ra năm xưa, triều đình đã sớm có nhận định, sự vụ cấp thiết trước mắt là bắt Tiết Đình Hao quy án, rồi từ hẳn truy tìm nơi hạ lạc của Phu Mãnh, Quý đại nhân vì Tiết Đình Hao hiện hình đã rượt tới Vân Mộng Trạch, Cô đại nhân..”.

Cô Nguyệt Minh không khách khí ngắt lời gã: “Tiền đại nhân lại quên rồi, ta chỉ dùng phương thức của mình mà hành sự. Trên đường ta đến đây, hai lần bị người ta hành thích, người này không những võ công cao cường, hơn nữa còn biết yêu thuật, làm cho ta lòng sinh hoài nghi. Hừ! Ai dám động đến Cô Nguyệt Minh ta cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp. Y đã đánh giá ta quá thấp, nghĩ chỉ cần giả thần giả quỷ là có thể che giấu thân phận, không biết ta có bản lãnh đặc thù đối với việc nhận người, chỉ cần hẳn lại xuất hiện trước mặt ta, ta có thể lập tức vạch trần hẳn”.

Tiền Thế Thần sắc mặt lập tức biến thành khó coi vô cùng, không vui: “Cô đại nhân có phải ám thị kẻ đánh lén người là Qua Mặc không?”.

Cô Nguyệt Minh đôi mắt hàn quang rung rục, nhìn thẳng vào mắt Tiền Thế Thần, tựa như có thể nhìn thấu bí mật ẩn tàng trong lòng gã: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, ta không biết nhận thức của Tiền đại nhân đối với Qua Mặc sâu xa bao nhiêu, nhưng tác phong đó giờ của ta là hoài nghi tất cả mọi người. Ta muốn gặp Qua Mặc là muốn khẳng định hẳn có phải là kẻ tập kích ta hay không. Ta lần này phụng mệnh xuống Nam, mục tiêu là lấy Sở hạp, ai cản trở ta, kẻ đó phải chết, hy vọng Tiền đại nhân hiểu thấu”.

Y cố ý làm cho Tiền Thế Thần sợ, khiến cho Tiền Thế Thần hiểu nếu bị y tìm được Qua Mặc, bất kể Tiền Thế Thần có phải đồng mưu với Qua Mặc hay không, cũng khó tránh khỏi dính líu. Lý tưởng nhất là Tiền Thế Thần không dẫn được, thỉnh Qua Mặc xuất thủ giết y, cơ hội của y liền xuất hiện.

Tiền Thế Thần cảm phần: “Qua tiên sinh tuyệt không phải là người như vậy, ta lập tức phái người đi tìm hẳn, thỉnh hẳn đến gặp Cô đại nhân, tiêu trừ nghi kỵ trong đầu Cô đại nhân”.

Cô Nguyệt Minh thần thái tỏ ra làm vậy là tốt nhất, giọng điệu nặng nề: “Thẩm án Vân Mộng Trạch mười năm trước, nghi vấn trùng trùng, chỉ một chuyện Tiết Đình Hao ẩn nấu Không môn, lại đột nhiên xuất hiện đã làm cho người ta rối trí không hiểu nổi. Ta sẽ dùng

góc độ hoàn toàn mới mẻ để triển khai điều tra vụ án này, Tiền đại nhân cần có chuẩn bị trong lòng”.

Tiền Thế Thần hít sâu một hơi, đè nén tâm tình dợn sóng. Gã bắt đầu hiểu thấu tại sao Quý Nhiếp Đề lại ngài ngại Cô Nguyệt Minh như vậy, Qua Mặc cũng không dám khinh thị y, con người này quá là lợi hại. Gã nói: “Chỉ cần có thể phá án, Tiền Thế Thần ta tất toàn lực phối hợp”.

Cô Nguyệt Minh trầm ngâm một hồi, thốt: “Có nơi nào yên tĩnh một chút không, ta không cần người hầu, tốt nhất là nơi tiện lợi cả hai đường giao thông thủy lục. Nếu không có chuyện gì đặc biệt, Tiền đại nhân tốt nhất là đừng đến tìm ta”.

Tiền Thế Thần còn có gì để nói được nữa: “Chuyện này ta có thể an bài thỏa đáng cho Cô đại nhân lập tức”.

Cô Nguyệt Minh cười thầm, chỗ cư trú giao thông tiện lợi mà gã chọn dĩ nhiên không phải tiện lợi cho mình, mà là tiện lợi cho Qua Mặc hạ thủ giết y.

oOo

Vô Song Nữ ép mình trên mái ngói, cúi nhìn cửa ngoại viện của Bố chính sứ ti phủ. Sau khi đến Lạc Dương thành, nàng lập tức vào quán trọ, an trí Hắc Nhi xong, ra ngoài cửa nam chực chờ, đợi cả canh giờ, nhìn thấy Cô Nguyệt Minh từ Vân Mộng Trạch về tiến vào thành, liền theo sau ngựa của y, mãi cho đến khi y tiến vào Bố chính sứ ti phủ.

Sau khi mai táng cữu cữu, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, là giết chết Cô Nguyệt Minh. Nếu không phải đã học hỏi từ kinh nghiệm có sẵn, nàng đã tìm cơ hội tiếp cận Cô Nguyệt Minh, dùng tuyệt kỹ phóng phi châm lấy mạng y, nhưng nghĩ tới bản lãnh dùng hai ngón tay kẹp phi châm của cao thủ chân không kia, nàng không còn lòng tin trước đây nữa. Một chiêu không trúng, để Cô Nguyệt Minh đề cao cảnh giác, có thể vĩnh viễn không giết được y.

Nếu Cô Nguyệt Minh dùng Bố chính sứ ti phủ làm địa điểm trú chân, muốn giết y lại càng khó cực kỳ.

Nghĩ đến đó, Cô Nguyệt Minh quất ngựa phi ra khỏi Bố chính sứ ti phủ, có hai kỵ sĩ dẫn đường.

- o O o -